

9. dubna 2013 10:01 Schönbrunn

Zvučné představení

Smíšený sbor Petershausen, pražský Hlahol, Komorní orchestr Petershausen, suverénní dirigent Roman Novák a důstojné uvedení Haydnova Stvoření v Schönbrunnu.

Od Adolfa Karla Gottwalda

Když chtěl v roce 1801 ředitel školy Ockl uvést v kostele v Plané oratorium Josepha Haydna „Stvoření“, pražská konzistoř mu to zakázala. Jeden farář tehdy zděšeně kázal o tom, že někteří by nyní dokonce chtěli uvádět v kostele díla pohanů. To jen jako veselá poznámka na okraj senzačního úspěchu, který „Stvoření“ od začátku sklízelo a sklízí po celém světě. V nedávné době vzniklo dokonce pražské nastudování, ve kterém bylo dílo uvedeno v klášterním kostele v Schönbrunnu, a to jako společná práce sboru Hlahol Praha a Smíšeného sboru Peterhausen za doprovodu Komorního orchestru Petershausen. Celou sestavu posílili hráči na dechové nástroje a zpěv tří velmi vhodně zvolených sólistů.

V tomto pražském pojetí se Haydnovo oratorium odlišuje od originálu především tím, že odpadly téměř všechny recitativy. Místo toho předčítají dvě děti pasáže z biblického příběhu stvoření světa. Kromě toho byla zkrácena délka představení na hodinu a půl, což posluchač v nepohodlných kostelních lavicích jistě bude kvitovat s povděkem, ačkoliv nakonec přece jen bude postrádat některé lahůdky z původní partitury. Ale to jsou jen formality a nevypovídají nic o kvalitě aktuálního nastudování, které v Schönbrunnu bylo představeno minulý týden v neděli večer. A toto provedení se zdařilo podivuhodně dobře.

Na prvním místě musíme zmínit společný česko-německý sbor. Tolik mladých hlasů a tak angažovaný zpěv, o tom si člověk jako sbormistr, ale i jako divák může jinak jen nechat zdát. Sbor však pěl chválu na Boha na konci každého dne stvoření se zápalem, ať už jako sbor andělský („Nebesa hlásají Boží slávu“) či sbor lidský („Zpívejte Hospodinu, hlasy všechny“). Pokud budeme věřit Haydnovu textu, byli lidé beztoho stvoření jen proto, aby pěli chválu na Boha: „Ještě chybí stvoření, které by pohlíželo vděčně na Boží dílo, které by chválilo dobrotu našeho Pána.“ Sbor dokázal, že on je tohoto úkolu hoden.

Chválu můžeme pět také na petershausenský komorní orchestr. Ačkoliv kromě koncertního mistra Eugena Tlucka, bývalého violisty v Bavorském rozhlasovém orchestru, byl mezi smyčci jen jeden další profesionální hudebník, hrál orchestr nanejvýš jistě a zvuk měl krásný. Již ztvárnění chaosu (úvod oratoria) se výtečně zdařilo a přírodní jevy jako „divé bouře“, „lehounké sněhové vločky“, „ohnivé blesky“ zněly v podání orchestru velmi obrazně a vskutku „a hrozivě rachotilo hromobití“.

Tercet sólistů tvořili znamenitá dachauská pěvkyně Anna Maria Bogner (soprán), Adam Sanchez (tenor) a Holger Ohlman (bas). Každý hlas byl sám o sobě krásný a zvuk i dynamika všech tří spolu ladily přímo ideálně. Celkové vedení bylo u pražského dirigenta Romana Nováka, který v současnosti žije v Petershausenu, v nejlepších rukách. Vedl tělesa precizně, aniž by okolo svého dirigování dělal mnoho povyku, takže v každém ohledu byl jeho výkon solidní. Nakonec musíme zmínit ještě jednu účinkující, a to výbornou akustiku klášterního kostela v Schönbrunnu, která završila výkon sólistů, sboru i orchestru a dovolila jim vyniknout.